

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5007/2023
27.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мастиловић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ и ГГ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Александар Марковић, адвокат из ..., против тужене Република Србија,-Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1401/22 од 19.05.2022. године, у седници одржаној 27.11.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1401/22 од 19.05.2022. године у потврђујућем делу, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1401/22 од 19.05.2022. године у потврђујућем делу.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П 757/20 од 20.09.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: за претрпљене физичке болове тужиоцу АА износ од 210.000,00 динара, а тужиоцу ББ износ од 190.000,00 динара, и за претрпљени страх сваком од њих износе од по 250.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 20.09.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљама ВВ и ГГ на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх исплати износе од по 250.000,00 динара свакој, са законском затезном каматом од 20.09.2021. године до исплате. Ставом трећим изреке (услед очигледне омашке у писању написано ставом четвртим изреке), обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 1.835.500,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1401/22 од 19.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је обавезана тужена да на име

накнаде штете исплати: за претрпљене физичке болове тужиоцу АА износ од 60.000,00 динара, а тужиоцу ББ износ од 40.000,00 динара, и за претрпљени страх износе од по 100.000,00 динара, као и у делу става другог изреке којим је обавезана тужена да на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх исплати тужилама ВВ и ГГ износе од по 100.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 20.09.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу ставова првог и другог изреке, тако што је одбијен као неоснован већи део тужбеног захтева свих тужилаца до износа досуђених првостепеном пресудом, са законском затезном каматом од 20.09.2021. године до исплате. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужена да тужицима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 696.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23-др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене одлуке која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом другим истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни суд је оценио да нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити је потребно ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете причињене тужиоцима 01.10.2013. године од стране припадника МУП РС приликом интервенције хапшења осумњиченог лица који живи на истој адреси где живе и тужиоци (у другом објекту). Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је на име накнаде нематеријалне штете за тражене видове штете досудио тужиоцима износе ближе наведене у тој пресуди, док је другостепени суд побијањом пресудом преиначио првостепену пресуду и досудио тужиоцима ниже износе имајући у виду, између осталог, и да су претходном правноснажном првостепеном пресудом тужиоцима АА и ББ већ досуђени одређени износи за претрпљене физичке болове.

По оцени Врховног суда, имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку. Нижестепени судови су према чињеницама утврђеним у овој

правној ствари донели одлуку у складу са правним ставовима израженим кроз одлуке Врховног касационог суда и Врховног суда у примени чланова 172., 192. и 200. Закона о облигационим односима, при чему се уз ревизију не прилажу одлуке којима би се указивало да је у истој чињеничној и правној ситуацији другачије примењено материјално право. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити, а ревизијом се оспорава и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде неимовинске штете у овој правној ствари поднета је 14.01.2020. године, вредност предмета спора и то побијаног дела за тужиоца АА је 160.000,00 динара, за тужиоца ББ 140.000,00 динара, а за тужиље ВВ и ГГ по 100.000,00 динара.

Како се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се ради о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена.

На основу чланова 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић